ANUNȚURI

Curățind fața lui Hristos...

• Părintele Ciprian de la Moțiori și preoteasa Iuliana au primit zilele trecute bucurie mare de la Dumnezeu, prin nașterea primului lor băiat, pruncul **Pavel**.

ȘTIRI

Mănăstirea Garedja—Georgia

• La un an de la adormire, Mitropolia Moldovei a anunțat că **începe împlinirea visului Maicii Siluana Vlad: construirea unei mănăstiri** cu hramul „Sf. Siluan Athonitul". Sfântul așezământ va include spații pentru desfășurarea activităților de formare și consiliere de care beneficiază deja numeroase persoane și pentru care Maica Siluana devenise foarte cunoscută și îndrăgită. (*sursa: basilica.ro*)

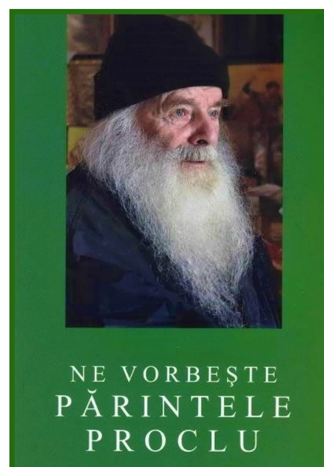
• Săptămâna aceasta **au murit doi călugări** și alți doi au fost grav răniți, alături de mai mulți civili, în urma bombardării mănăstirii Sviatogorsk din zona Donețk – Ucraina. Mănăstirea este de câteva luni loc de scăpare pentru sute de refugiați din calea războiului. (*sursa: orthodoxchristian.com*)

• **Biserica Ortodoxă a Georgiei** a reușit să obțină din partea oficialităților **anularea marșului anual LGBT**, care ar fi trebuit să aibă loc în săptămâna mondială LGBT. De asemenea, mitropolitul Bisericii Ortodoxe din Republica Moldova a cerut să se anuleze marșul care ar trebui să aibă loc și la Chișinău. (*sursa: orthodoxchristian.com*)

LIBRĂRIA LOGOS ne recomandă

NE VORBEȘTE PĂRINTELE PROCLU

De ai zice ***Doamne Iisuse*** în timpul zilei, de te vei necăji oricum să-ți păzești mintea, dacă ai adormit în împrăștierea minții, ai pierdut tot. Te asemeni exact cu un cioban care a băgat oile în staul, dar n-a închis ușa. Și dacă te-a furat somnul din *Doamne Iisuse*, Duhul Sfânt nu te lasă, îți dă înțelepciune și pe măsură ce zici *Doamne Iisuse*, îl biciuiește pe diavol și îl alungă și îți dă puteri tari să urăști păcatul. Poți să ai toate ispitele, toate necazurile, oricât de mari, dacă te fură somnul din *Doamne Iisuse*, atunci începi a le birui.

Așteptăm întrebările, sugestiile și eventualele colaborări pe adresa revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372. Mulțumim tuturor pentru rugăciuni și ajutor financiar.

Numărul 19 (LXXXVII) 5 iunie 2022

MaxiMina

Foaie ortodoxă pentru suflet

> **Ce a apărut pe lume împreună cu Hristos ? O logică nouă, o forță nouă, orizonturi noi, dar și noi competiții.**

NOUA COMPETIȚIE

Sf. Nicolae Velimirovici

Ce mai e nou, mă întreb? Ce mai e nou în lumea asta veche? Numai Hristos.

Toate celelalte s-au învechit și, din cauza înnoirilor frecvente, s-au ros, precum o curea veche la o roată. Încă un pic, și cureaua s-ar fi rupt și roata lumii s-ar fi oprit, dar a apărut Hristos.

Ce a apărut pe lume împreună cu Hristos ? O logică nouă, o forță nouă, orizonturi noi, dar și noi competiții.

Cât de important e ca totul să se reînnoiască de la temelie, tot atât de **important e ca la temelie totul să devină bun** – cu El și prin El. Pentru că multe din ceea ce oamenii numesc nou sunt lipsite de bunătate. Cu atât mai mult cu atât nici nu sunt lucruri noi, ci doar niște lucruri vechi cârpite sau vopsite.

Mântuitorul a coborât din ceruri pentru a înnoi omul vechi, pentru a-l renaște dinlăuntrul lui, pentru a-l transforma în ceva cu totul nou, așa cum a transformat pâinea și vinul în Trupul și Sângele Său. Pentru ca vechea competiție în a face rău să o transforme într-o competiție în a face bine.

În ce constă noua competiție?

Dacă cineva e evlavios și se dedă întru totul rugăciunii, iar tu încerci să devii și mai drept, și mai corect,

Sf. Olivia, fecioara din Sicilia

(10 iunie 463)

Fiică de nobil, sfânta a strălucit cu milostenia și fapta bună încă din copilărie. Când vandalii au invadat pământurile natale, fecioara a rămas neclintită în credință, întărind pe cei din neamul său. Văzându-i bărbăția, o parte dintre cuceritori s-au convertit la credința creștină. Însă regele vandalilor a prins-o și a trimis-o în Tunisia ca prizonieră. Acolo a fost dată unor oameni desfrânați care să o necinstească, însă Olivia a făcut minuni prin rugăciunile ei, aducându-i la credință. Apoi au trimis-o în pustie, să fie mâncată de fiare, însă acestea veneau și îi lingeau picioarele. În cele din urmă, păgânii au aruncat-o într-un cazan cu ulei încins, însă a ieșit și de acolo nevătămată. Atunci i-au tăiat capul și mulți au văzut în acea clipă sufletul ei zburând ca un porumbel neprihănit la cer.

asta înseamnă noua competiție.

Sau dacă cineva e smerit și blând și făcător de pace, și curat la suflet, iar tu tinzi să-i devii egal sau să-l depășești, oare nu e asta competiția în numele binelui?

Dacă tu ești îndurător și ajuți, mărinimos și ierți, viteaz și aperi, atunci tu participi la această competiție a oamenilor sfinți.

Dacă te-ai umplut de dragoste pentru Hristos și ești gata să-I dedici viața și ești gata să mori pentru El, atunci te-ai depășit pe tine însuți în timp și spațiu și ți-ai asigurat un loc printre apostoli și mucenici în împărăția nemuritoare a cerului.

Dacă prin credință, rugăciune și urmarea celor mai buni creștini vei distruge orice rău din interiorul tău și vei spori bunătatea în gânduri, simțiri și fapte, atunci te vei fi depășit pe tine însuți și vei deveni un exemplu al omului nou și un învățător pentru cei aflați la început de cale.

Dacă e să numim faptele lui Hristos revoluție, atunci aceasta este **cea mai remarcabilă revoluție din istoria lumii**. Deoarece Conducătorul acestei revoluții a dorit să-Și verse sângele Său, iar nu un sânge străin pentru ideal, adică pentru Împărăția Sa.

Alexandru Macedon, Cezar și Baiazid, ca și mulți alții, și-au clădit împărățiile pe sânge străin, străduindu-se să nu și-l verse pe al lor. Tot așa încearcă să procedeze și unii dictatori contemporani, care, ignorând lecțiile istoriei, încearcă să-i întreacă pe alții în a face rău... De aceea îi găsește pe ei răul, de aceea vor fi măturați din calea care duce omenirea la Hristos, iar imperiile lor vor fi transformate în ruine, ca și împărățiile precedente, construite prin teroare.

Revoluția lui Hristos a creat cu adevărat societatea frățească: frăția oamenilor noi, pentru care a murit Hristos. Ideea frăției crește cuprinde și libertatea, și egalitatea. Revoluțiile acestei lumi au încercat să realizeze libertatea (revoluția franceză) și egalitatea (cea rusă), fără succes, iar ideea frăției nu a ajuns la ordinea zilei. De ce ambele revoluții au desconsiderat ideea frăției ca pe o Cenușăreasă? Pentru că ambele revoluții au fost ateiste. Când e negat Dumnezeu, atunci nu se mai poate vorbi nici de frăția între oameni. Unde nu este un Tată comun, nu este nici frăție. E ridicol să spunem oamenilor că suntem frați, dacă nu avem un tată pentru toți.

Iar acolo unde nu este frăție, e loc pentru o continuă ură și pentru vechea și fatala competiție în a face rău.

Ce e de făcut? Trebuie schimbat locul cuvintelor și pusă fraternitatea înaintea libertății și egalității. Dar nu e ușor să schimbi locul acestor cuvinte. Acesta ar putea deveni scopul celei de-a treia revoluții, care, de fapt, a început mult mai de timpuriu decât cele două revoluții europene. Și ea continuă și va continua, având ca scop: Tatăl unic în ceruri și frăția unică a oamenilor de pe pământ, iar ca și competiție – una singură: **competiția de a face binele**.

Rugăciuni pentru pace

Nichifor Crainic

Slavă Ție, Doamne, pentru-această noapte
Somnul meu în unda lunii s-a scăldat,
În abisul nopții visu-nmiresmat
Mi-a cules miresme de naramze coapte
Slavă Ție, Doamne, pentru-această noapte.
A lăsat un înger porțile deschise,
Cântec fără sunet se-auzea-n sobor,
Unduiau azurul aripi fără zbor,
În abisul nopții năzărit în vise
A lăsat un înger porțile deschise.

Doamne, dă aievea pacea Ta cerească,
Care întărește din fricoși profeți,
Măduva ce-mpinge seva să-nflorească,
Doamne, dă-mi aievea pacea cea cerească.
Pacea lumii zace pe vărsări de sânge,
Și rodește bobul viitoarei uri,
Pacea Ta răsfrânge Raiul în făpturi
Cel înfrânt e-o jele care frânge,
Pacea lumii zace pe vărsări de sânge.

Portul popular al pădurenilor

Ținutul pădurenilor este așezat între depresiunea Hațegului la sud și valea Mureșului la nord.

Pădurenii sunt considerați ca reprezentând **cea mai interesantă enclavă etnografică din țara noastră**, unică. Această cultură populară arhaică, extrem de originală și de diferită față de cea a regiunilor din vecini, se distinge prin câteva trăsături principale: *amplasarea așezărilor pe culme*, *lipsa olăritului* și *portul popular specific*, îndeosebi al femeilor.

Cămașa femeilor se distinge printr-o anumită notă de trăinicie și masivitate, reflectată atât prin materialul din care este confecționată, cât și în ornamentație. Cămășile, mai ales cele vechi, sunt lucrate din pânză groasă de cânepă sau bumbac. Ornamentația bogată și compactă este realizată prin cusături cu arnici (fir de bumbac răsucit) negru și roșu, care dau tonalitatea de bază a coloritului cămășii. Apar și alte culori înecate în masa neagră și roșie: firele colorate albastru, verde, galben se folosesc doar în foarte mică măsură. Ornamentația este dispusă în trei câmpuri principale: la guler, pe piept și pe mâneci. Motivele sunt exclusiv geometrice. Pe piept, de-a lungul gurii cămășii, sunt cusute două fâșii largi de ornamente, compartimentate în pătrate, de sus în jos până aproape de talie. Gulerul și pieptul sunt împodobite ceva mai puțin decât mânecile la care se concentrează cea mai mare parte a ornamentației. Aceasta acoperă mâneca de la umăr până la bentiță, care se continuă cu fodorul (manșetă încrețită) terminat cu „ciptă" (dantelă). Ornamentația mânecii pare la prima vedere o suprafață uniform cusută de culoare neagră sau roșie, dar, privită cu atenție, apare ca o concentrare foarte ordonată și migălos lucrată de nenumărate motive. Ele sunt așa de îndesate încât e greu să le distingi separat de la distanță. Ornamentele sunt lucrate într-un fel de cusătură buclată care accentuează aspectul de „tablă" al mânecii.

Poalele cămășii sunt lungi până la gleznă și au ca principală ornamentație „cheile" care prind foile de pânză una de alta și uneori sunt împodobite cu cusături dispuse vertical. La poale apare deseori zig-zagul colțurat, cusut cu arnici și „ciptă" prinsă de margine.

Peste poale se îmbracă două **cătrințe** negre fără ornamentație. Marginea opregelor are colțuri de dantelă sau ciucuri împletiți. Opregul din spate este mai lung (cât poalele) și mai larg iar cel din față mai scurt cu patru-cinci centimetri.

Fără îndoială că felul în care își încing și împodobesc mijlocul pădurencele este unul din cele mai complicate și interesante din țara noastră și nu numai. „**Brâul împletit cu bâte**" este din lână și are o lățime de 12 centimetri. Denumirea provine de la tehnica confecționării, practicată doar în această parte a țării, unde în loc de ițe se folosesc niste bețigașe. Un alt aspect interesant, cu specific local, sunt podoabele din metal, purtate de pădureancă și meșteșugul confecționării acestora. Pădureanca își încinge mijlocul și șoldurile cu lanțuri - denumite "zale". De unele lanțuri sunt prinse câte un șir de chei sau inele de aramă. Peste brâul în bâte pădureanca se încinge cu „balții", o cingătoare construită din sute de ținte din cositor.Urmează, peste talie și șolduri, lanțurile (5-6 rînduri) confecționate din sârmă de aramă. Confecționarea acestor podoabe constituie o preocupare obișnuită a bărbaților pădureni, aproape fiecare cap de familie fiind un iscusit meșter al metalelor.

Pieptarul este la fel de bogat ornamentat ca și cămașa, este deschis în față și are marginile tivite cu blană neagră de miel. Întreaga suprafață este acoperită cu cusături de lânică și mătase roșie, violetă și puțin albastru. Motivele ornamentale sunt stilizări florale. Pe spatele pieptarului rămâne o mică suprafață de piele albă neornată, având forma unui X.

Cămașa pădurenilor se caracterizează prin guler înalt și drept, mâneci cu manșete late și mai ales prin lungime: ajunge până peste genunchi. Ornamentele sunt dispuse sub formă de bandă cusută compact cu „ață albă" (bumbăcel) cu motive geometrice. Izmenele sunt largi, simple și foarte rar împodobite cu cheițe albe între foi.

Pieptarul se poartă numai la lucru și nu are ornamente. Peste cămașă se poartă „laibăr" de forma unei veste deschisă în față și scurtă până în talie, având ca ornamentație aplicații de postav sau șiret roșu și verde pe margini, ca tiv.

Cureaua este lată de 20 de centimetri, din piele groasă împodobită cu ținte de alamă și se încheie în față cu trei limbi cu catarame. Pe toată lungimea curelei se întinde un fel de manșetă care are colți tăiați pe margine.

Având aceste caracteristici aparte, portul pădurenilor este atât de diferit, încât în nici una din regiunile învecinate, și cu atât mai mult în restul țării, nu găsim ceva asemănător.

M.D.

Interviul săptămânii

Dumnezeu, Cel care plinește orice lipsă

Săptămâna trecută am primit cu bucurie vestea că ***Matei****, unul dintre copiii din obștea noastră, a devenit campion național la judo, la categoria lui de vârstă. Mai deosebit este faptul că băiatul, unul dintre copiii Suzanei, mama gemenilor, cum o știm noi, a ajuns campion depășindu-și deficiențele cu care s-a născut (la o mână și la un picior). Cum își trăiește copilul acesta firesc viața, care părea pecetluită la naștere cu multă suferință și neputințe? Iată ce am dorit să aflăm de la Suzana.*

Câți ani are campionul tău și de cât timp face judo?

Matei are 8 ani și 6 luni. În septembrie împlinește 2 ani de când merge la judo.

Matei s-a născut cu niște probleme la picior și la mână, iar azi e campion la judo. L-ai încurajat să practice sport sau a fost dorința lui?

Deoarece la școala unde era Matei acum doi ani nu se făcea sport, i-am înscris pe toți la judo, deoarece consider sportul ca fiind absolut necesar pentru sănătatea minții și a corpului.

Campionul tău mai are 4 frați. Te-ai purtat diferit cu el? A avut nevoie de mai multă atenție? Cum se acomodează la școală, în public?

La început toți copiii sunt curioși să vadă ce are Matei, dar după ce îl cunosc, cred că se obișnuiesc cu el, iar Matei reușește să se integreze foarte bine oriunde merge. Deși odată cu creșterea lui cresc și complexele lui. Dar noi tot timpul l-am iubit și nu am considerat deficiența lui ca fiind un subiect tabu. I-am arătat mereu că sunt și alții cu probleme asemănătoare și l-am sprijinit ori de câte ori a avut nevoie.

Pentru orice părinte, greul pe care îl are copilul său e mai greu de purtat de el, decât de către copil. A fi mama lui Matei e o cruce în plus?

Deloc. Matei e un copil foarte harnic și săritor. Se descurcă foarte bine în tot ceea ce își propune să facă.

Iată că Dumnezeu le vădește pe cele slabe a fi puternice, iar copii ca Matei sunt o lecție pentru noi toți. Te rog spune un gând mamelor care duc acest greu sau celor care se tem să fie mame.

Pentru mine copiii mei sunt motivul pentru a lupta, pentru a deveni mai bună. Eu i-am primit și am fost mereu sigură că dacă Dumnezeu mi i-a dat, mă va ajuta în toate cele care vin ulterior. Nu mă întreb niciodată de ce sunt lucrurile așa, ci mă străduiesc să fac tot ce ține de mine pentru a fi mai bine. Restul le las în grija lui Dumnezeu.

Îți mulțumim!

Patericul ne învață

Zis-a un părinte oarecare:

– Ceara de nu se va înfierbânta în foc, să se moaie, nu se va putea tipări pecetea ce vei pune peste dânsa. Așa și omul, de nu va fi muiat de fierbințeala focului scârbelor, bolilor, ostenelilor, suferințelor și a ispitelor, nu se poate tipări într-însul pecetea Sfântului Duh. Că pentru aceasta zice Domnul Sfântului Apostol Pavel: *ajungă-ți darul Meu, că puterea Mea întru neputințe se săvârșește*. Așa și tu, fiule, după putința ta, **rabdă pentru Domnul cu mulțumire scârbele, necazurile, chinurile, bolile și ispitele** ce-ti vor veni după voia lui Dumnezeu pentru folosul tău; că numai prin răbdarea scârbelor cu mulțumire va intra omul în Împărăția lui Dumnezeu.

Chipuri luminoase

SF. DANIIL KATUNAKIOTUL – mare părinte athonit

Sfântul Cuvios Daniil a fost unul din marii duhovnici athoniți ai secolului trecut. Înzestrat cu o neobișnuită inteligență și dorință de a învăța, dar și cu înțelepciune, părintele Daniel s-a aplecat mult asupra studiului cărților Sfinților Părinți și a cules din ele florile cele duhovnicești ale Duhului.

Cuviosul Daniil s-a născut în Asia Mică în anul 1846, fiind cel mai mic dintre copiii unei familii creștine numeroase. Având în suflet dorința arzătoare pentru viața monahală, de la o vârstă tânără (19 ani), l-a întâlnit pe viitorul **Cuvios Arsenie din Paros**, cel care i-a recomandat să meargă și să se închinovieze în obștea Mănăstirii Sfântului Panteleimon din Athos, fiind tuns în monahism în 1866.

În 1875, Sfântul Cuvios Daniil a întemeiat în Katunakia chilia numită astăzi "a Danieleilor". La ridicarea acestei chilii și-a adus aportul - material și spiritual - și **Sfântul Nectarie din Eghina**, care avea să devină unul din prietenii apropiați ai Sfântul Cuvios Daniil Katunakiotul și ai micii comunități întemeiate de acesta.

S-au păstrat numeroase scrisori trimise de părintele Daniel Sfântului Nectarie, pline de învățături duhovnicești. Sfântul Nectarie l-a rugat de asemenea pe Cuviosul Daniil să scrie epistole duhovnicești pentru a le întări în lupta duhovnicească pe maicile din cadrul comunității monahale întemeiate de acesta în Eghina.

Într-una din epistole, bătrânul Daniel se adresa astfel călugăritelor: "*Când o soră cufundată în rugăciune este cuprinsă de durere și-i vin lacrimi din belșug,* ***să fie foarte atentă ca să nu-i dea dracul slavei deșarte gândul că ea practică virtutea****, ci să o roage pe Împărăteasa, Maica lui Dumnezeu, să-i dea smerenia cunoașterii de sine. Căci durerea este datoria celor ce se pocăiesc. Dacă în timpul rugăciunii simte un parfum sau vede o lumină, sau un înger, să nu cumva să fie atrasă de asemenea contemplații!*"

Bătrânul Daniil Katunakiotul a fost împodobit din belșug de Dumnezeu cu **harisma deosebirii duhurilor, a adevărului de înșelare**. Sfântul a ajutat pe mulți oameni căzuți în înșelare să poată vedea adevărul. Asemenea Proorocului Daniel, părintele avea cu adevărat "un duh înalt, o știință și o pricepere de a tâlcui visele, de a dezlega lucrurile greu de înțeles și de a descoperi tainele ..." (Daniel 5,12).
Printre cei salvați de la înșelare de către Sfântul Daniil Katunakiotul se numără un profesor din insula Kerkyra, care credea că are o strânsă legătură cu Sfântul Spiridon. Acest om se întemeia pe un amestec între creștinism și spiritism, astfel încât ajunsese să creadă că Sf. Spiridon lucrează minuni prin el.

Diavolul i se arăta în chipul Sfântului Spiridon spunându-i să țină o luminare aprinsă în mână în timpul rugăciunii și să nu o stingă, ci să îndure cu răbdare durerea, chiar dacă aceasta ajungea să-i ardă pielea, pentru că așa va simți și el ceva din suferința mucenicilor. De asemenea i-a spus să nu mai primească Sfânta Împărtășanie în biserică, ci să guste din ceea ce se scurge din mâna sa care arde pentru că are aceeași valoare cu Împărtășania.

Dar profesorul a căzut în același timp într-o stare de deznădejde cumplită. Atunci i-a cerut unei alte persoane să îl ajute. Acesta l-a îndreptat către Katunakia unde Sfântul Cuvios Daniil Katunakiotul i-a arătat cum minunile dumnezeiești diferă de cele ale diavolului. Prin rugăciune, Sfântul Cuvios Daniil Katunakiotul l-a eliberat pe profesor de posesia demonică.

Vreme de zece ani Sfântul Daniil a suferit o severă criză de nefrită, iar odată a fost ținut la pat pentru câteva săptămâni. Însă Părintele avea credință puternică în Maica Domnului și s-a rugat ei. În ziua în care mănăstirea prăznuia Cinstitul Brâu al Maicii Domnului (31 august), părintele Daniel a fost vindecat deplin și definitiv de această boală.

Amintim un cuvânt de învățătură pe care Sfântul Daniil Katunakiotul îl spunea deseori ucenicilor și tuturor celor care veneau să-i ceară sfat:

"Diavolul nu se bucură nicicând mai mult decât atunci când stă de vorbă cu omul care-și cultivă propria sa mândrie, fie acesta teolog, erudit sau mare ascet. Dimpotrivă, se teme de omul smerit și ascultător".

I.G.

Lecţia istoriei

Dezlegarea prezentului

PRIN ÎNȚELEGEREA TRECUTULUI (8)

Preot Ștefan

Dacă primul război mondial a însemnat prima fază de demonizare a lumii în general, putem spune că a fost şi **prima fază de sfinţire** a ei. *Unde s-a înmulţit păcatul, prisoseşte harul*, spune Sf. Apostol Pavel. O parte a lumii, care nu-L avea pe Hristos în suflet, sau Îl avea doar puţin, L-a pierdut în acest moment, demonizându-se, dar cealaltă parte a lumii s-a repliat.

De aceea s-a spus că începutul secolului XX a însemnat noua eră patristică. Acum au apărut noi sfinţi moderni, marii părinţi ai veacului XX. Acest secol a fost şi veacul în care se redescoperă icoana, adevărata icoană, care aproape se pierduse. Se redescoperă marii sfinţi părinţi, se redescoperă Ortodoxia. **Acum apar mari părinţi, la fel de mari ca cei din primele veacuri**, aşa cum nu a mai fost timp de sute de ani.

Pe crucea din stânga a secolului XX se află lumea demonizată, iar pe cea din dreapta este lumea care, din starea de tâlhar, se mântuieşte, vine la Hristos, Îl descoperă. De pe crucea primului război mondial s-a întors lumea, de pe crucea celui de-al doilea război mondial (care l-a şi întrecut), de pe crucea războiului rece, de pe crucea comunismului şi fascismului. Căci cruci au fost toate acestea, prin morţii şi chinuiţii pe care i-au lăsat în urmă, şi nu în primul rând prin dezastrul material. Dezastrul spiritual a fost negrăit mai mare în acest veac. S-a întâmplat atunci o uriaşă pierdere sufletească. Iar după al doilea război mondial, oamenii au început să trăiască cu totul altfel decât până atunci. Şi-au permis să gândească cu totul altfel decât au gândit părinţii şi bunicii lor, în mintea cărora nici nu ar fi mijit astfel de gânduri. Fiecare cruce înseamnă ruperea unei bariere sufleteşti, a unei cenzuri pe care lumea şi-o aşezase şi care a fost veacuri întregi ca zidurile unei cetăţi pentru sufletul omului. Iar sufletul Îl are în miezul său pe Hristos, centrul vieţii noastre. Europa era încă de coloratură creştină, dar zidul cenzurii şi puterii duhovniceşti este spart cu fiecare etapă tot mai mult.

Şi care este **capătul acestor stări de demonizare**: *când veţi vedea urâciunea pustiirii ce s-a zis prin Daniel proorocul, stând în locul cel sfânt* – adică în inimă, unde trebuie să stea Hristos - *atunci cei din Iudeea să fugă în munţi,* zice Sf. Ap. Matei. Atunci să ştim că a venit sfârşitul! **Pentru aceasta s-au dat toate războaiele veacului XX, care au fost în primul rând duhovniceşti: pentru ca urâciunea pustiirii să ajungă în locul lui Hristos din inima oamenilor.**

Petre Ţuţea, întrebat fiind despre grozăviile prin care a trecut în închisoare, spunea că nu vrea să dea pe faţă ce au putut să facă nişte români altor români. Însă pietrele strigă! Trebuiau date pe faţă toate grozăviile întâmplate. Deşi artizanii demonizării comuniste din veacul XX nu au plătit pentru ce au adus asupra a milioane şi milioane de oameni. Ei au ştiut să acopere toată lucrarea lor demonică, prin care s-a urmărit ruperea coloanei vertebrale a fiecărui neam.

În fiecare război al veacului XX s-a ascuns germenele următoarei demonizări. Până şi în aşa-zisa libertate a Occidentului sta la pândă germenele consumismului şi globalismului, care acum a pătruns în toată lumea, reuşind în bună măsură să-L înlăture pe Hristos din inima creştinilor. Din istoria poporului evreu ar fi trebuit să învăţăm ce se întâmplă cu un neam care se pune împotriva lui Hristos. Ei au fost cei care au strigat: *sângele Lui asupra noastră!* Pentru acest cuvânt spus acum 2000 de ani au tras de atunci încoace ca neam.

Pe de altă parte, în tot timpul războiului rece, deşi nu s-a luptat pe faţă, a fost o tensiune teribilă între ţări şi între oameni, care ne-a afectat pe toţi. Noi nici măcar nu ne-am dat seama de această luptă ascunsă din inima noastră. Iar această tensiune s-a concretizat printr-o groaznică ameninţare a dispariţiei omului de pe pământ, pentru că fiecare stat din războiul rece îl ameninţa pe celălalt cu bomba nucleară. Oamenii au ajuns să trăiască sub continua ameninţare a dispariţiei totale, ceea ce nu se mai întâmplase până atunci.

Această stare de continuă groază că dispărem, nu eu şi familia mea, nu eu şi neamul meu, ci întreg pământul, este o stare care **provoacă demonizare**! O nebunie care a cuprins minţile şi sufletele oamenilor! Demonizarea pe fondul ameninţării nucleare s-a produs din cauză că oamenii nu au mai avut dreptarul care să-i ţină cu mintea întreagă, adică pe Hristos.

Iar urmarea acestor demonizări o resimţim cu putere azi, printr-o **explozie nemaiîntâlnită a patimilor**. Acum nu mai sunt torţionari, dar trăim în adevărate lagăre de concentrare, căci oraşele şi camerele noastre sunt adevărate celule şi puşcării din cauza acestor patimi. Aceasta este ultima fază de demonizare!

(Va urma)

Cuvinte de întărire

Îndemn la PRIVEGHERE

„Privegherea, rugăciunea şi răbdarea necazurilor ce vin asupra noastră aduc inimii zdrobirea neprimejdioasă şi folositoare.” ***(Sf. Nil Ascetul)***

Ne spun Sfinţii Părinţi că privegherea de noapte **apropie rugătorul de Dumnezeu**, îi înnoieşte mintea şi îl eliberează de omul cel vechi. Este **o osteneală mai mare decât însuşi postul**, iar împreună cu postul, privegherea devine luminătoare a minţii şi a inimii. Devine prilej de curăţire a sufletului şi de statornicire în rugăciune, o luptă întru răbdare şi trezvie. Darurile cereşti nu vor întârzia a se revărsa peste sufletul acelui rugător, care devine bine plăcut lui Dumnezeu, ridicându-i-se vălul întunericului şi primind Duh Sfânt.

„Privegherea este potolirea aprinderii trupeşti, izbăvire de visuri întinate, ochi umezit, inimă înmuiată, strajă în faţa gândurilor rele, cuptor de mistuire a mâncărilor, îmblânzirea patimilor, pedepsirea limbii, alungarea nălucirilor. [...] *Ochiul veghetor curăţă mintea, iar somnul mult împietreşte sufletul”*, ne spune despre priveghere, printre multe altele, **Sfântul Ioan Scărarul**.

Iată de ce ne ajută privegherea, adică nedormirea de noapte: pentru că trupul pierde din vigoare şi **domoleşte poftele**, iar **mintea devine mai atentă la rugăciune**, slăbind duhurile răutăţii şi atenuând războaiele.

Însuşi Mântuitorul Hristos, după înmulţirea pâinilor *„dând drumul mulţimilor, S-a suit în munte, ca să se roage singur. Şi făcându-se seară, era singur acolo"* (Matei 14,23). A făcut de mai multe ori acest lucru, după cum bine se ştie, şi ne îndeamnă şi pe noi: *„Privegheaţi şi vă rugaţi, ca să nu intraţi în ispită.”* (Matei 26,41)

Doar câteva cuvinte despre o temă extrem de bogată în cadrul practicilor creştin-ortodoxe.

P.N.

Nu mai știu...

Andrei-Anania

Nu mai ştiu de cum te ştiu
Legănat de duhul viu,
În sfială şi-ascultare
Ca un mac între cicoare,

Nu mai ştiu ce e femeia
Care capul îl ridică,
Chinuindu-se plăpânda
Între gânduri şi ispite,

Nu mai ştiu ce e femeia
Care vrea sa spună multe,
Să se lupte, să asude
Prăbuşind o lume veche,

Nu mai ştiu ce e femeia,
Amazoană sau Marie?
Între spadă şi ciocane,
Rană sau o alifie?

Doamne Sfinte, adă mame
Care ştiu să spună ruga
Ce preface dintr-un pântec
Cosmosul şi galaxia.